ISSN 0132-4462

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

№ 4

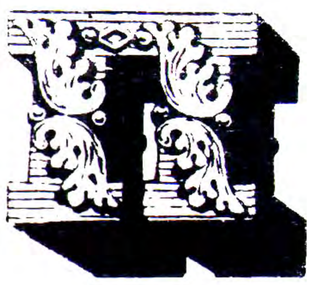

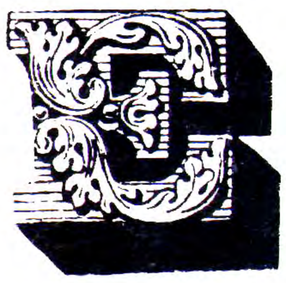

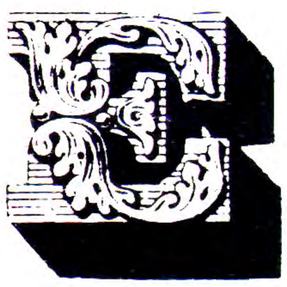

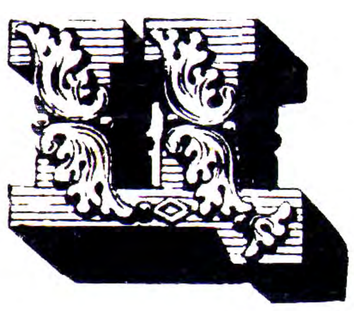

ЛЮТИЙ

1984

ЖИТТЄВІ ФАЗИ ХАПУГИ — ДИРЕКТОРА БАЗИ

Поки ревізори виявили на базі велику недостачу,

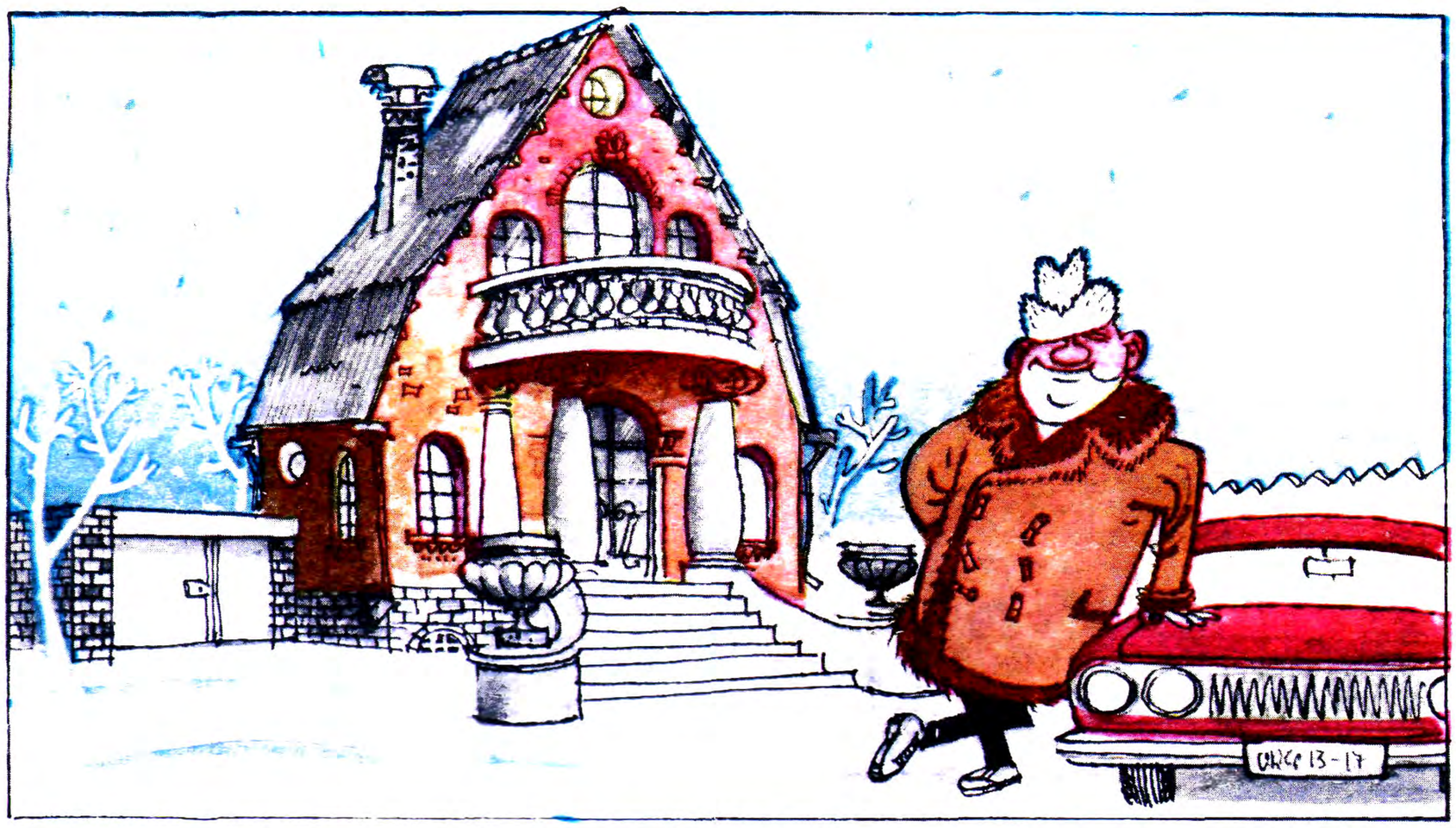

Директор бази встиг придбати розкішну дачу.

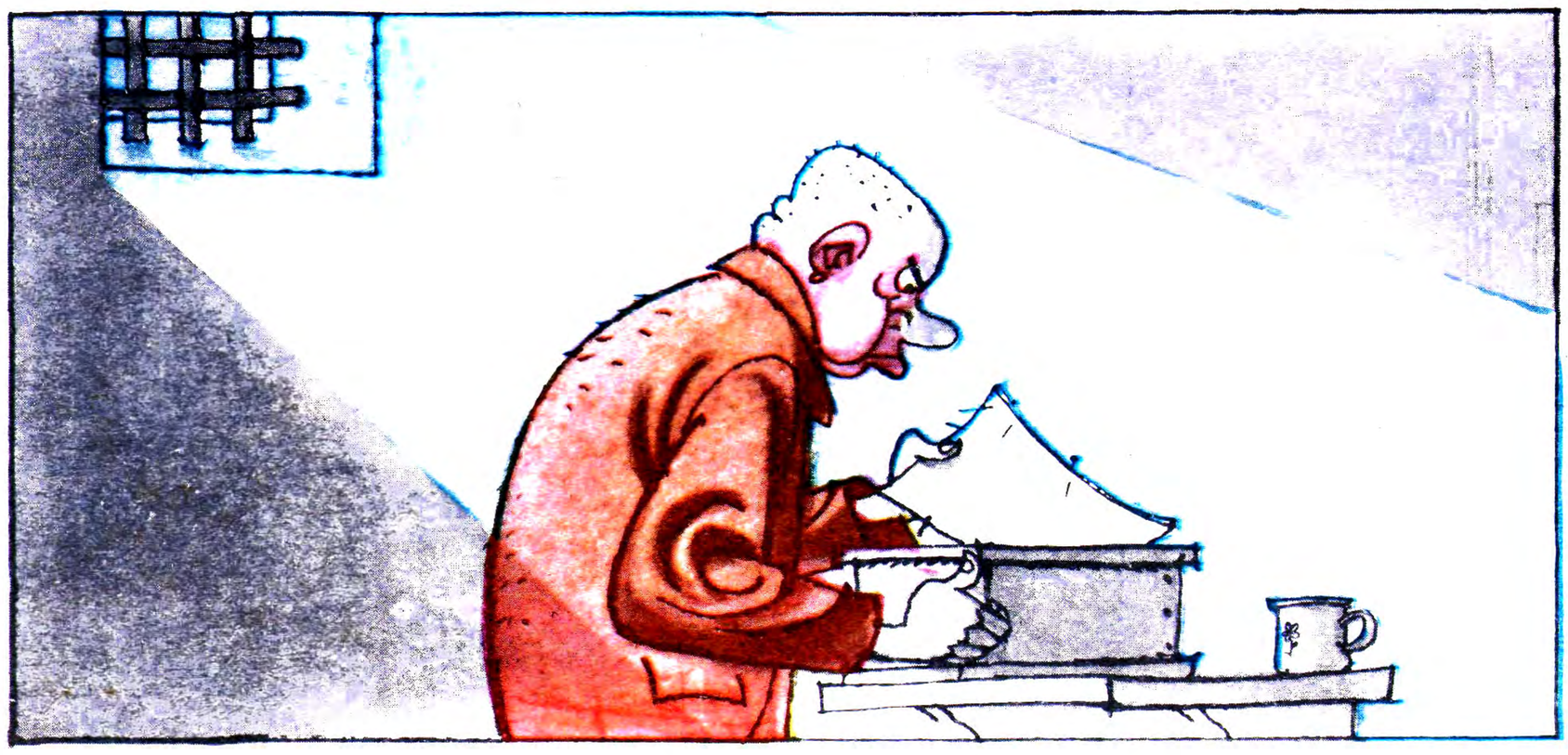

Тепер, правда, зрідка одержує скромну передачу.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

ГОЛОСУЮЧИ ЗА НАШИХ НАРОДНИХ КАНДИДАТІВ,

МИ БУДЕМО ГОЛОСУВАТИ
ПРОТИ АНТИНАРОДНОЇ ПОЛІТИКИ ПАЛІЇВ ВІЙНИ.

ЗДОРОВЕНЬКІ БУЛИ!

Вітальний лист Перця своїм читачам

З святом вас, друзі!
В нашій родині —
дружнім Союзі —
вибори нині!

Справа то — наша,
справа то — кровна:
влада трудящих —
Рада Верховна!

Нам про те дбати,
нам те плекати,
вас, кандидати,—
нам обирати!

Ми у тій Раді
бачити раді
кращих із кращих
наших трудящих!

Тих, що у шахті,
в морі на вахті,
в кузні, у полі,
в космосі, в школі!

Тих, що долають
глиб і крутизну,
що наближають
День комунізму!

Клич долинає
з фабрик, заводів:
ми обираєм
дружбу народів!

Оремо ниву,
зерно збираєм —
долю щасливу
ми обираєм!

Хто там лютує,
смерть нам готує?
Марні турботи:
нас — не зборoти!

Містери, годі
галас здіймати:
волі народів
вам не зламати!

Над рідним краєм —
сонце в блакиті.
Ми обираєм
мир в цілім світі!

Від щирого серця
вашого ПЕРЦЯ.

ПЕРЧАНСЬКЕ ІНТЕРВ'Ю

О. В. ГІТАЛОВ,
двічі Герой Соціалістичної Праці, бригадир тракторної бригади колгоспу імені XX з'їзду КПРС Новоукраїнського району Кіровоградської області, кандидат у депутати Ради Національностей Верховної Ради СРСР по Кіровоградському виборчому округу № 48.

— *Олександре Васильовичу, Вас, мабуть, нема потреби детально представляти, бо всі й так знають, хто такий Гіталов. Ви уже третє десятиліття підряд обираєтеся у Верховну Раду СРСР, так що Вас без перебільшення можна було б назвати наставником молодих депутатів. Що б Ви їм хотіли побажати?*

— Не забувати, що за кожним поданим за тебе голосом стоїть конкретна людина, чиє довір'я потрібно виправдати.

— *Наш брат журналіст, частенько нагороджує Вас епітетами «славнозвісний», «відомий»...*

— Нехай подібні епітети залишаються на совісті вашого брата. Для мене особисто найпочесніше звання — просто хлібороб...

— *Тоді давайте, будь ласка, конкретніше: Ваше ставлення до слави?*

— Слава, як і цукор, може вилізти боком, якщо нею зловживати. Ані на мить намагаюся не забувати, хто я є і ким був би, якби не дружна, сумлінна праця моїх товаришів по бригаді. Увагу до своєї персони не розцінюю інакше, як високу оцінку хліборобської діяльності всієї бригади.

— І ще: такою високою ця оцінка могла стати тільки в радянському суспільстві.

— *Яку рису характеру людини найбільше цінуєте?*

— Скромність. На мою думку всі негативні явища, вчинки починаються з людської зарозумілості, з переконаності, що одному дозволено все або більше, ніж іншим.

— *Чи знайоме Вам почуття заздрості?*

— Так, знайоме. Заздрю людям, котрі мають гарний голос і почуття гумору, хоч і сам не завжди лізу за словом у кишеню. Хороша пісня, добрий жарт — це вітаміни для душі. А без душі біля землі працювати не можна.

— *Ваша найзаповітніша мрія?*

— Щоб людство якомога скоріше забуло навіть саме слово «війна»...

Ложка дьогтю

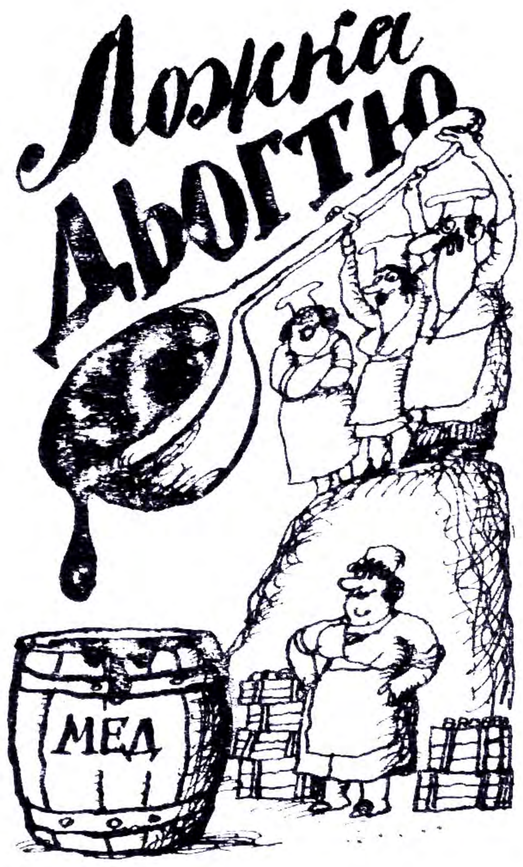

Щиро кажучи, я дещо вагався: чи варто описувати цю історію? Бо хтось, диви, почне читати й може казна-що подумати про наших славних трударів-механізаторів. Мовляв, дуже вони вередливі в їжі, а до того ще й, вибачте на слові, ненажери. Але, з іншого боку, у довколишніх місцях люди вже начувані про це і, позаяк усіх подробиць не знають, усе одно недобре судять про згаданих механізаторів. Можливо, навіть осуджують їх. А хлопці ж у тому зовсім не винні.

Отже, вирішив за краще внести деяку ясність.

Ні для кого не секрет, що влітку один день рік годує, що під час жнив кожна втрачена хвилина згодом обертається неабиякими збитками. Виходячи з цієї віками не спростованої істини, дбайливі колгоспні господарі організовують харчування зайнятих на жнивах трудівників безпосередньо в полі. Така розумна практика довела свою ефективність, повністю виправдала себе. Для ще більшого заохочення механізаторів правління колгоспів подекуди приймають рішення годувати механізаторів безплатно. У цьому, гадаю, теж гріха нема. Особливо коли підраховано, що й це вигідно.

Але, щоб з'ясувати, чи ефективний той чи інший захід, потрібен точний облік. Це також незаперечна істина.

От і в колгоспі «Червона зірка» Золочівського району організували харчування жниварів у полі. Погодували, значить, товаришів, списали на це діло певну кількість продуктів і грошей, склали відповідні акти, порозписувалися в них — і повний ажур! Здавалось би. Та коли цікавим людям закортіло уточнити подробиці, то вони раптом виявили дірки, дещо завеликі для тонкого ажурного плетива.

В актах списано, приміром, більше тонни м'ясних субпродуктів, а коли перевірили меню обідів, то в них страв із субпродуктів не знайшли. Або списали понад тисячу карбованців на придбання в сільмазі пакетів із консервованими супами. Отих, знаєте, що їх споживають студенти в гарячу пору екзаменаційної сесії або жінки, перевантажені громадською роботою, коли не встигають приготувати обід. Але щоб тими консервованими пакетами захоплювалися трудівники села, де завжди поряд є свіжі продукти?! Сумнів цілком закономірний. І таки недарма сумнівалися. Бо в сільмазі, з'ясувалося, такої кількості пакетованих супів взагалі не було в наявності. Виходить, у магазині брали не лише пакети (а може, і зовсім не пакети), а списали на супи. Ще й консервовані.

Коли ж розділили списані крупи на кількість обідів, то вийшла геть якась чудасія. Виходило, що лише на гарнір до других страв кожний жнець з'їдав за один раз більше кілограма розсипчастої каші, а в'язкої — то й понад півтора кілограма. І ще по кілограму хліба. Це — крім м'яса й жирів.

Погодьтеся, що перед такими могутніми їдоками міг би умитися і славнозвісний герой відомого роману Франсуа Рабле велетень Гаргантюа. Особливо коли він став старшим і зрозумів, що переїдати шкідливо.

Мені, признатися, захотілося поїхати на Золочівщину й помилуватися тими сучасними Гаргантюа. Та коли вже було зібрався, то в останній момент довідався, що так само годували механізаторів і на Дрогобиччині, зокрема — в колгоспі «Нове життя». Там, однак, картина виявилася менш загадковою. Бо прорізалися деякі деталі. Так, правління колгоспу вирішило годувати на жнивах до сорока механізаторів. А за документами списання продуктів (до речі, тих документів чомусь не підписала жодна відповідальна службова особа) виходило, що тут харчувалося й сто, і сто вісімдесят чоловік. Тобто годували всіх, хто у той час з будь-якої нагоди потрапляв на поле. Мимохіть пожалів, що й сам тоді не поїхав туди. Теж, мабуть, міг би безплатно попоїсти. Тим більше, що годували там чудово. Обіди брали в їдальні Меденицького комбінату харчування. За ресторанними цінами. Крім вартості самих обідів, списано ще й зо п'ять тисяч пляшок лимонаду та іншої фруктової води, якою, отже, запивали. А також свіжі огірки й помідори, котрі, якщо вірити актам, закуповували на ринку, по 2,5—3,5 карбованця за кілограм. Щоправда, на обід не давали ні мандаринів, ні бананів, ні ананасів. Але то вже вина не колгоспних керівників, а жителів субтропіків і тропіків, які чомусь забарилися і не привезли на Дрогобиччину цих чудових фруктів. Але й без них, як бачимо, теж було нівроку непогано.

Ага, пригадав, меду також наче не давали. Принаймні, на мед нічого не списали.

Про мед я згадав не випадково. Власне, на думку спав не мед, а дьоготь. Ота ложка дьогтю, що може зіпсувати цілу діжку чудової бджолиної продукції. Так само, як нечисті маніпуляції деяких діячів можуть сплюжити плідну ініціативу.

А за вікном, між іншим, уже скоро весна, а там і літо. Знову — гаряча пора в полі. І мабуть, варто керівникам колгоспів і представникам контрольних органів вже тепер подбати про те, щоб дьоготь завжди тримали подалі від меду.

Це, як свідчить досвід, підвищує ефективність праці.

О. КРУКОВЕЦЬ.

Львівська область.

СТРАШНА ПОМСТА

Мал. В. ГОНЧАРОВА

— Знищуйте їх вщент! Це щепи того браконьєра, що мене покалічив.

Телеграфне агентство Перця

ПРОСЯТЬ ПЕРЕЙМЕНУВАТИ

Наш київський кореспондент повідомляє з м. Чорнобиля. Жителі вулиці Водопровідної звернулися до місцевого керівництва з проханням перейменувати їхню Водопровідну на Безводопровідну. Оскільки водопроводом тут і не пахне. А єдина на всю вулицю водонапірна колонка вже другий рік не ремонтується, і жителям доводиться ходити по воду за півтора кілометра.

З НУЛЯ

Відомо, що будь-яке будівництво ведеться по такій схемі: спочатку — нульовий цикл, потім зводяться стіни з дахом, тоді вже — опоряджувальні роботи. У селі ж Іванівська Слобідка Калинівського району на Вінниччині будівництво клубу ведеться дещо інакше. Десять років тому будівельники дійшли вже до опоряджувальних робіт, а потім стіни раптом почали зменшуватися, бо кому не ліньки тягли цеглу. Столярка та інші будівельні матеріали почали зникати, бо ніхто того не стеріг. І знову будівництво наблизилося до свого нульового циклу. Тобто тепер знову все треба починати з нуля.

НАСТИРЛИВА КЛІЄНТКА

Як передає наш дніпропетровський кореспондент із Кривого Рога, у майстерні ремпобуттехніки відзначено подію. П'ятдесятий раз звернулася жителька міста Н. С. Флягіна до майстрів із запитанням: «Коли ж, нарешті, відремонтується мій пилосос?» Упродовж семи місяців, що пилосос ремонтується, Флягіна мало не через день відвідує майстерню. «Ну й настирлива!» — кажуть про неї ремонтники.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

ПІСЛЯ ПЕРЕВІРКИ ФАКТІВ НА МІСЦІ

— Товариші, скарга на те, що в нашому місті взимку не посипаються піском тротуари, на жаль, підтвердилася.

ПРОФЕСІОНАЛ

Мав хобі — за рахунок інших жив,
І так себе в цій справі вдосконалив,
Що титул дармоїда заслужив
І перейшов у професіонали.

РАЦІОНАЛІЗАТОР

У творчих пошуках не знав ніколи втоми,
Бо вдачу мав, як кажуть, неледачу:
На будівництві школи зекономив
І збудував для себе добру дачу.

ОРИГІНАЛ

Не те у нім дивує, що пиячив
Чи одяг свій пропив останній,
А те, що за життя ніхто не бачив
Його ні разу в нетверезім стані.

Олексій ГАЦА.

м. Київ.

ГУМОРЕСКА

Мені подзвонили з клубу «Будівельник» і попросили виступити з розповіддю про наше підприємство:

— Розкажете про його історію, продукцію, котру випускаєте, про її асортимент, якість — коротше про все, що могло б зацікавити слухачів.

Можете собі уявити, як я ретельно готувався до цього виступу. Перегорнув гори матеріалів, зіпсував стоси паперу, поки не відшліфував кожну фразу, кожне слово. Зустрітися із споживачем, зайвий раз зробити рекламу нашій продукції — що може бути відповідальнішим, а разом із цим почеснішим для виробничника!

Останній раз перечитав написане, і залишився задоволений. Звучить! Якщо до того ж зумію перебороти хвилювання, знайду потрібну інтонацію — все піде як по маслу. Недаремно деякі оратори стверджують: головне не що сказати, а як піднести. А коли ще і самі цифри красномовно промовляють, а факти твердо переконують — успіх гарантовано.

Отак заспокоївши себе, я поправив галстук, зачіску і вийшов із кабінету. Дорогою ще раз подумки повторив текст, який уже знав напам'ять.

Прибув за кілька хвилин до початку. Мене радо зустріли і повели зі словами:

— Ми так боялися, що ви раптом передумаєте!

— Ну, що ви! — мовив я. — Хіба ж на подібне здатні солідні люди...

І ось я на естраді. Народу — повно!

— Здрастуйте, товариші! — починаю.

— Драстуйте,— за всіх відповідає огрядний чоловік з довгою бородою, що сидить у першому ряду якраз навпроти мене.

— Я представляю фабрику, продукцію якої всі ви добре знаєте,— кажу весело. — Можу побитися об заклад, що кожен з присутніх мав справу з нашими виробами. І впевнений, саме дякуючи нашій продукції, не раз виходив сухим з води.

Почувся сміх, оплески.

— Як ви вже здогадалися,— урочисто продовжую,— я представляю фабрику парасольок.

Зал вибухнув сміхом.

— Мабуть, друзі,— посміхаюся я,— коли ви забудете парасольку дома і вимокнете до останньої нитки, вам не так весело, як зараз?

У відповідь зал знову вибухає сміхом.

Оскільки перетворювати солідну розмову на жарти я не збирався, то вирішив перейти на серйозний тон.

— Друзі,— кажу,— наша фабрика освоїла тільки цього року три нові види продукції. Це — парасолька чоловіча, парасолька жіноча, парасолька дитяча.

І знову — сміх у залі.

Сміх переріс у регіт, коли я вирішив продемонструвати всі три наші вироби.

— По-моєму, нічого смішного в них немає? — ображено кажу я. — Гляньте, які сучасні форми, з яким смаком підібрана тканина. А як легко вони розкриваються!

Регіт не вщухав.

Підвищую свій голос до максимальної потужності:

— Не виключено, товариші, що всі три парасольки ми будемо висувати на Знак якості.

Від реготу в окремих слухачів почалися конвульсії.

— Ви ж знаєте,— намагаюся не звертати уваги на реакцію залу,— наша фабрика не пасе задніх у районі. Лише за перше півріччя ми перевиконали завдання на нуль цілих, сім десятих процента...

Навіть отой огрядний, що сидів навпроти мене і досі вів себе відносно спокійно, схопився за живіт і його борода затряслася в такт гомеричного реготу...

Весь мій виступ супроводжувався реготом присутніх. І таким бурхливим, наче їх усіх лоскотали. Інколи вони плескали в долоні, тупотіли і знову реготали, витираючи хустинками сльози.

Я поклав собі мужньо триматися до кінця і, не звертаючи уваги на цю дивовижну реакцію, дочитував текст, тепер уже без виразу і тих бадьорих інтонацій, що так збуджено подіяли на зал напочатку.

Коли я дійшов до заключної частини, де йшлося про перспективи розширення нашого фабричного асортименту і зменшення випадків рекламації, огрядний бородань аж сповз з крісла і тепер звивався на підлозі в корчах сміху. Зал шаленів од реготу, несамовито плескаючи в долоні...

Коли я сходив з естради, до мене підбіг високий молодик і відрекомендувався:

— З телебачення, редактор передачі «Поспіваємо, пограємо». Ми були б щасливі якось зафрактувати вас на одну з найближчих передач. Ось вам мої координати,— простягнув він візитну картку,— чекаю з нетерпінням вашого дзвінка. Впевнений, глядачі будуть у захваті.

Директор клубу довго тряс мою руку, примовляючи:

— Я багато чув, товаришу Стратосферний, про ваш винятковий гумористичний дар. Але про такий фурор на нашому сьогоднішньому вечорі гумору не смів і мріяти...

— Який вечір гумору? — здивувався я. — І причому тут Стратосферний? Сиволапенко я, директор фабрики парасольок. Мені подзвонили з вашого клубу, клубу «Будівельник»...

— Наш клуб називається «Харчовик», а «Будівельник» вже третій місяць, як звідси переїхав. Вони собі такий палац відгрохали, аж завидки беруть!..

Юрій ПРОКОПЕНКО.

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

Заспокоїв

УСМІШКА

Ледащо і п'яничка, син однієї ночі кричав уві сні, чортихався, комусь погрожував, сварився несамовито. Вранці батько запитав:

— Чого це ти, Петре, всю ніч мені спати не давав: снилось чи виділось лихе?

— Снилось,— відповів понуро син.

— Що ж тобі снилося — мабуть, хтось до праці примушував? — цікавість взяла батька.

— Ні, не вгадали. Снилось, нібито я на тім світі в пекельнім казані у сірці із смолою варився.

Подумав батько і відповів розсудливо:

— Воно таке діло — що заслужив, те й матимеш.

— Ви теж були зі мною в однім казані,— усміхнувся на те син.

— Я?! Цього ще не вистачало. За що?

— Та, мабуть, за те, що я ваш син.

— А мати?

— Дрова під казан пхала.

— Ну, мати може. Вона у нас працьовита.

Іван ГАЙДАЙ.

м. Херсон.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Здирництво, саме по собі, явище огидне. Та ще огидніше, коли окремі людці намагаються нажитися на людському горі. А саме такі люди звили собі кубельце у Кіровоградському управлінні ритуальних обрядів. Приклад показував сам начальник управління Дмитрієв Б. М., який за хабарі продавав надмогильні пам'ятники. Про це писалося у фейлетоні «Ритуальні п'явки», опублікованому у «Перці» № 11 за 1983 рік.

На цей виступ редакція одержала дві відповіді: з Кіровоградського виконкому облради і обласного управління внутрішніх справ. У них повідомляється, що Дмитрієва Б. М. з роботи звільнено. А прокуратура Кіровського району міста Кіровограда порушила кримінальну справу, і Дмитрієва було заарештовано. Виконком обласної Ради зобов'язав облкомунгосп та міськрайвиконкоми вжити конкретних заходів для корінного поліпшення ритуального обслуговування населення. Як нас додатково повідомили, кримінальну справу вже розглянув обласний суд. Його вироком Дмитрієва Б. М. засуджено до десяти років позбавлення волі з конфіскацією майна.

СИН

Пише мати:
«Синку,
Дорогенький мій,
Заколоти свинку
Приїзди мерщій»...
Сонце ще не встало,—
Син вже на поріг.
Потрудивсь чимало,
Все зробив, що міг...
Через місяць мати
Пише сину знов:
Просить нарубати
Їй на зиму дров.
Та минула осінь
І пройшла зима,
А його і досі
Все чогось нема.
Завітав би, звісно,
До матусі син,
Та не буде ж в місто
Дрова брати він...

Віталій МЕЛЬНИК.

ПИТАЛЬНИЧОК

● *Що важче: висмоктувати тему з пальця чи брати її зі стелі?*

● *Скаржаться на здоров'я. А хто скаржився на відсутність таланту?*

Юрій РИБНИКОВ.

м. Полтава.

Вітаємо ювіляра!

Олександра Юхимовича ЗАСЛАВСЬКОГО, начальника цеху комбінату друку видавництва «Радянська Україна»,— з його першим 60-літтям.

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА

Мал. В. СОЛОНЬКА

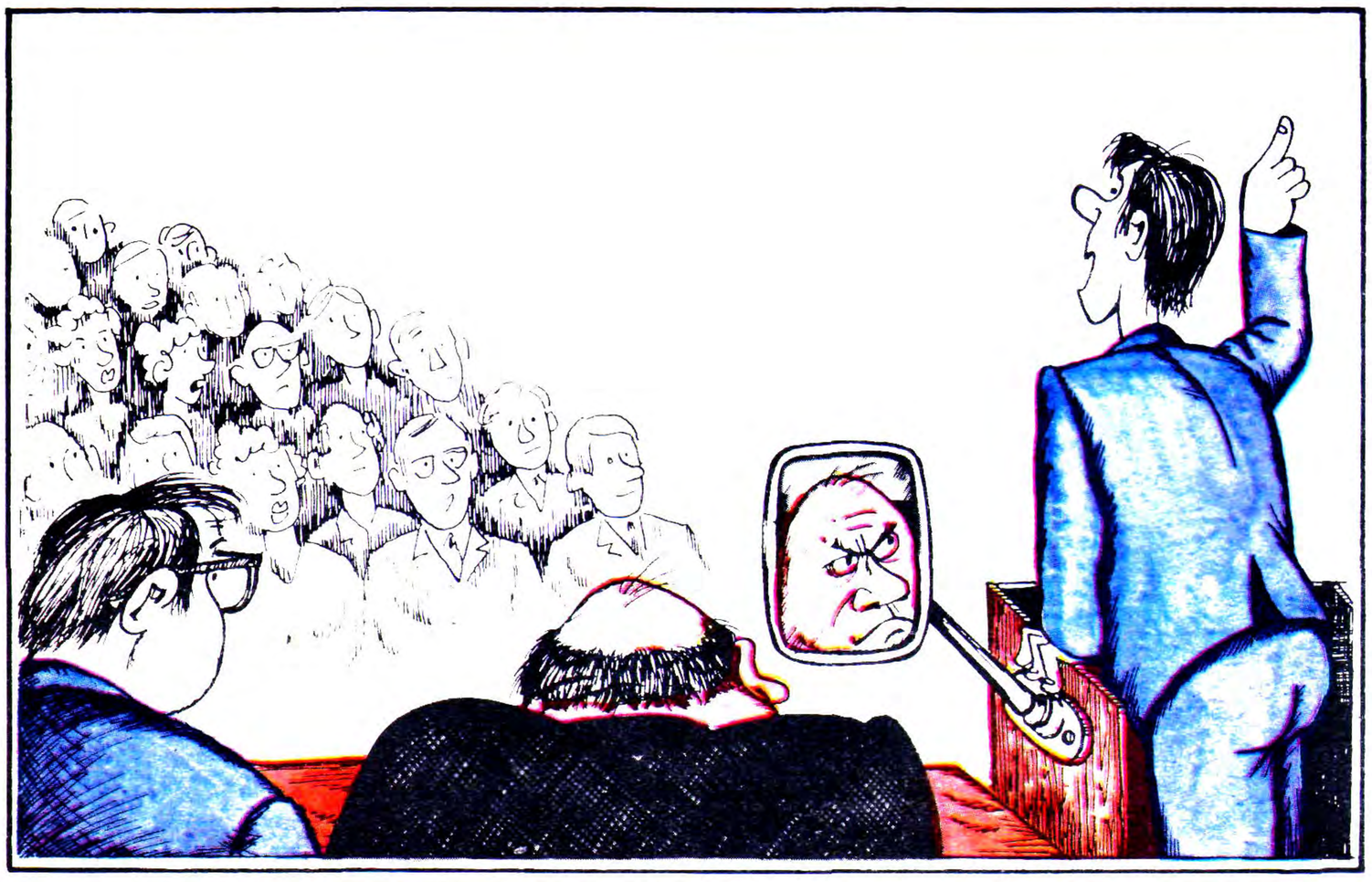

— А я, товариші, буду критикувати, не зважаючи на особи.

ЮРІЙ ШАНІН

ЕПІГРАМИ

СЛОВО — ЦІЛОДОБОВО!

Всякчас теревенить хирлявий нероба
І трубку все тулить до вуха, до рота...
Йому завдяки народилась хвороба:
Запалення
телефонного
дрота.

ПИТАННЯ СТОЛІТТЯ

Відомо на рівні середньої школи,
Що п'яний проспиться, а дурень — ніколи.
Та є тут маленька неясність, здається:
Що ж буде, як дурень нап'ється!?

ПОПУЛЯРНІСТЬ МИМОВОЛІ

Що б не сказав бундючний той доцент,—
Студенти законспектували все ущент!
Не пропускають ані слова, ні рядка
Для рубрики... «Страшне перо не в гусака...»

УНІВЕРСАЛКИ

Прийшла сусідка до сусідки,
Й тренованість далась взнаки:
І посуд перемили швидко,
І всім знайомим — кісточки.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Слухай, сусіде, будеш так гучно трубити, вилетиш звідси к чорту!

Без слів.

— А я тут за сумісництвом.

— Для швидшого перевиховання грішників ми перейшли на казани-скороварки.

— Даремно стараєшся! Мені в міністерстві за недопоставки замовникам матеріалів ще й не такого жару піддавали.

ОРАТОР

Як говорить, трибуну стрясає.
Цитування — то козир його.
Афоризми, прислів'я вживає,
Лиш ні слова не скаже свого.

Іван ПАВЛІХА.

●

САМІ ЗНАМЕНИТОСТІ

В поета Енського спитали:
— Чим санаторій славний той?
— А тим, що там відпочивали,
Крім мене, Чехов і Толстой!

Іван ПІДКОВА.

● ● ● ● ● ● ●

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Досить дивні порядки та звичаї склалися на деяких станціях технічного обслуговування (СТО) республіканського спеціалізованого управління «Автотехобслуговування». Приміром, щоб відремонтувати автомашину, відвідувачі змушені були годинами вистоювати у чергах. А їм потім нерідко казали, що потрібних деталей немає, хоча насправді такі деталі на складі були, але призначалися «своїм» людям. Про все це розповідалося у фейлетоні «Забутий рецепт» («Перець» № 20 за 1983 рік).

Заступник начальника республіканського спецуправління «Автотехобслуговування» Т. Ш. Васадзе повідомив редакції, що фейлетон було обговорено у всіх колективах системи автотехобслуговування. Вжито заходів для усунення виявлених недоліків, поліпшення культури обслуговування.

За недоліки в роботі, незадовільний добір кадрів генеральному директорові обласного об'єднання «Київавтотехобслуговування» Горбенку Є. Б. оголошено сувору догану.

Директорові Київської СТО-7 цього об'єднання Короленку В. В. оголошено партійну догану, а його заступникові Куролапу В. І.,— сувору партійну догану. Майстра Шупика Д. В. переведено на три місяці слюсарем.

Директора Переяслав-Хмельницької СТО Маличенка Є. П. за хабарництво та зловживання рішенням народного суду засуджено до дев'яти років позбавлення волі.

А суд віддав належне і теплій компанії, що згуртувалася в обласному об'єднанні «Вінницяавтотехобслуговування». Колишній генеральний директор цього об'єднання Дудзик А. С. одержав шість років позбавлення волі з конфіскацією усього належного йому майна; його заступниця Гранковська Є. А. — вісім років з конфіскацією її майна; колишній начальник цеху СТО-1 цього об'єднання Муратов В. М. — дев'ять років з конфіскацією його майна; колишній завідуючий складом легкових автомобілів автосалону об'єднання Гончаренко В. Ф. — сім років позбавлення волі з конфіскацією майна.

Оце на Ворошиловградщині навчилися їздити без бензину. Баки порожні, а машини чугикають і чугикають собі путівцями та трасами. І куди тільки, скажіть на ласку, дивляться вчені мужі, які карбюраторами та акселераторами займаються? Щось вони там шукають, наукову базу підводять, голови собі сушать. А відкриття віку осьдечки, ледь не під самісіньким носом.

Як почув я про таке, негайно майнув у місто Ворошиловград. Та з залізничного вокзалу прямим ходом до автотранспортного підприємства № 12101, яке очолює Юрій Миколайович Кравченко.

— Невже правда? — питаю.

— Як вам сказати... — сором'язливо опускає очі начальник планового відділу І. І. Локтіонов. — Дечого, звичайно, досягли.

— Відкрийте секрет,— вже ледь не благаю.

І Локтіонов не витримав. Відкрив. На мою голову посипалися специфічні терміни, злива усяких цифр, які вінчав здоровезний жмут паперів, скріплених печатками, штампами та підписами.

Переглянув я всю оту купу і наочно переконався: можна, ще й як можна обходитися без пального. Простими арифметичними вправами Іван Іванович у своїх звітах довів, що це елементарно, як галушку проковтнути. За рік АТП зекономило мало не 100 тонн бензину.

— Та за це вас, громадяни, варто на руках носити!

— Що ви, що ви! Не треба,— категорично відмовились керівники АТП.

— Як же так? У вас такий ажур — і раптом не треба? — щиро дивуюсь. — Може, я той... Не вловив усіх нюансів?

І як в око вліпив. На тлі цілковитого паперово-звітного ажуру пробивався нюансик. Тільки й усього, що начальник планового відділу трошечки переплутав. Не від того папірця танцювати почав. Йому б узяти за вихідне доведені питомі норми витрати пального сьогоднішні, а він, сердешний, як на гріх, цілий рік оперував аж позаторішніми нормами.

Арифметика ж — діло серйозне. Помножили, розділили, додали — і з'ясувалося, що економія гучно луснула. Виявилось, що в АТП-12101 не зекономили 100, а перепалили мало не 30 тонн бензину.

Через вихлопні труби яких же автомашин той бензин гавкнув?

— Це діло тонке,— повідав мені колега Ю. М. Кравченка — директор Старобільського АТП Ворошиловградської облспоживспілки В. Д. Чугуєнко. — Інша справа у нас. Усе, як на долоні. До економії, правда, руки не дійшли. Зате й розбазарювання не побачиш. Пальне, яке нам дають, усе тут осідає.

Яка вже добра душа з облспоживспілки виділила цьому АТП дизельне паливо, уточнити не вдалося. Але його було стільки, що вистачило б на добру тракторну бригаду.

— Куди ж ви його, коли не секрет, діваєте? Адже у вас жодна машина на солярці не працює.

— А ми його відерцями — і в котельню. Відерцями — і в котельню.

— Дизпаливо?! А хіба котельно-пічного вам не дають?

— Чого це не дають! — аж образився Віктор Дмитрович. — Дають. Тільки дизельне горить краще. Жару більше...

Отак і спалили тут понад 8 тонн солярки. Так заповзято опалювали, що котельня працювала навіть у спекотні червневі дні. У всякому разі — за звітами.

— Наші тонни — крапля в морі. Ви краще гляньте, що в колгоспах робиться. От де щедро пальне витрачають!

І справді. Щедрості голови колгоспу ім. XXII-го партз'їзду Старобільського району Степана Петровича Холодняка можна позаздрити. Дизельне паливо тут черпають усі, кому заманеться. І відрами, і цистернами — що під руку потрапить.

— Гей, Васильовичу,— гукають до кочегара. — Щось у конторі холодно!

І Васильович із двома цеберками вже тюпає до колгоспної заправки. Наповнив тару та мерщій до котельні. Бо у керівного складу колгоспу потилиці мерзнуть.

— Васильовичу, ти ж і про нас не забувай,— лунає з гаража.

— І про нас,— чується з майстерні.

Васильович тільки й встигає наповнювати відра соляркою.

Закортить якомусь дяді спалити п'ять чи десять тонн колгоспного пального — будь ласка. Щедра душа С. П. Холодняк — він завжди допоможе.

Написав, скажімо, голова райвиконкому В. Й. Юник (підписав, правда, цього папірця його заступник Іван Васильович Чернець) листа,— мовляв, будь ти, Степане Петровичу, людиною. Дай за красиві очі районному дорожному ремонтно-будівельному управлінню 10 тонн дизпалива! І голова дав. Ще й з причепом.

Усього ж в колгоспі ім. XXII-го партз'їзду в минулому році пройшло повз баки тракторів та автомашин 86 тонн дизпалива.

Резонно було б запитати голову колгоспу і головного інженера Є. І. Медведєва: а на чому ж механізатори працювали? Орали, сіяли, косили? Невже й тут навчились їздити з порожніми баками?..

— Мені б їхні турботи,— скрушно похитав головою заступник директора Комунарського коксохімічного заводу з комерційно-фінансової частини Микола Онисимович Личкун. — Тут ледь встигаємо нафтопродукти одержувати. Самого дизпалива з'їдається сотні тонн...

З великим апетитом «з'їдають» його заводські тепловози. З надмірним, прямо скажемо, апетитом. Правда, не в самих тепловозах справа, а, скоріше, у технології заправки. Технологія ця проста.

— Хлюпни-но тонни півтори,— каже машиніст.

— Може, тонни вистачить?

— Ти втикай, а там подивимось.

За цим у горловину бака встромлюється шланг і натискується кнопка. Оскільки ж напріч відсутні різні лічильники і засоби замірів, заправлення триває доти, поки машиніст не гукне:

— Досить!

Вигук переконливо стверджує — солярка вже рясно скроплює шпали, рейки і грішну земельку.

Десь рік тому навколо складу нафтопродуктів цього заводу красувалося здоровенне озеро. Водички ні краплі. Суцільне мастило. Хто каже — вісім, хто — десять тонн його довелося витратити, аби у такий спосіб прикрасити заводський ландшафт. Гадаєте, комусь непереливки були? У когось чуприна затріщала? Боже борони! Мастило списали, пісочком усе притрусили — і квит.

А воно як зачепиться, то й поїде. Подейкують, що про таку безкарність довідались у заводському гаражі, яким керує Геннадій Іванович Сиріцо. І давай там свої кренделі та віражі виписувати. Здебільшого — у шляхових листах. Як глянеш на ті документи,— подих захоплює. Чистісінькі решета. Протерті аж до дірок. Переважно у тих місцях, де записуються показання спідометрів і залишки бензину. Труть і труть, аби бензинчик з кілометражем зійшовся.

Що ж до звітів, то й тут, на Комунарському коксохімічному,— повний ажур. Десятками тонн «економлять» і бензин, і дизельне паливо...

От тільки нюанси капосні підводять.

І. ЛАГОЗА,
спец. кор. Перця.

Ворошиловградська область.

Мал. В. ЧМИРЬОВА

— Ех ти, дивачка! Вискочила за старого «Запорожця»! А я, глянь, новенького «Москвича» підчепила.

Шолом-Алейхем

До 125-річчя від дня народження великого єврейського письменника

1859—1916

МИКОЛА БАЖАН ПРО ШОЛОМ-АЛЕЙХЕМА

Це ім'я стоїть поміж прекрасних і дорогих для людства імен Гоголя і Діккенса, Чехова і Мопассана, Лу Сіня й Івана Франка. З того ж дорогоцінного, як електрум, сплаву любові і печалі, радості і гніву, жарту і сміху виливали вони свої образи.

Десять романів, двадцять п'єс, сотні оповідань, багато віршів, статей, фейлетонів, кілька розвідок лишив цей невтомний трудівник. Інтерес до його творчості, любов до його живого, теплого і щирого слова давно вже переступила національні межі. На десятки мов народів світу перекладено його твори. Російською мовою він і сам писав, і перекладали його вслід за виходом оригіналу. Українською мовою книги його вийшли тільки після революції, в театрах Радянської України йшли і йдуть його п'єси, на українських кінофабриках поставлено фільми за творами Шолом-Алейхема. Український радянський читач глибоко любить і цінує творчість єврейського письменника, не тільки народженого на українській землі, але і зв'язаного з цією землею, з її народом найдорогоцінніши-ми духовними зв'язками.

То брехня!

ДІАЛОГ У ГАЛИЧИНІ

— Ви їдете, здається, до Коломиї?

— Звідки ви знаєте, що я їду до Коломиї?

— Я чув, як ви розмовляли з кондуктором. Ви таки коломийський чи тільки їдете до Коломиї?

— Таки коломийський, а що?

— Нічого. Просто питаю. Коломия нічого собі місто?

— Що значить — нічого собі місто? Місто, як усі міста в Галичині. Гарне містечко. Дуже гарне містечко!..

— Я хочу спитати, чи є у вас порядні люди, багатії?

— Є різні: є багатії, є бідняки. Звичайно, бідняків більше, ніж багатіїв.

— Те саме, що й у нас. На одного багатія, нівроку, тисяча злидарів. У вас в Коломиї є багач Фінкельштейн?

— Є такий багач Фінкельштейн. А що, ви його знаєте?

— Ні, я його не знаю, але багато чув. Його звуть реб Шая?

— Реб Шая. А що?

— Нічого. Просто так питаю. Він справді, отой реб Шая, такий багатій, як про нього кажуть?

— Хто зна? Його грошей я не лічив. Чого ви так допитуєтесь? Вам це треба знати, щоб одержати кредит?

— Ні, просто так собі. Він, кажуть, має дочку.

— У нього три дочки. Може, сватання? Скільки, сказали вам, дає він посагу дочці?

— Тут ідеться не про посаг, розумієте. Мене цікавить сім'я, саме сім'я реб Шаї Фінкельштейна. Що то за люди, розумієте.

— Яка може бути сім'я? Сім'я, як усі сім'ї. Єврейська сім'я, порядна, дуже порядна сім'я! Хоч, правда, кажуть, що з погляду вимог релігії там останнім часом... Але то брехня!

— Що саме брехня?

— Хоч би що там казали — брехня. Коломия, треба вам знати, це місто самих брехунів.

— Саме тому цікаво знати, що кажуть, приміром, про його домівку.

— Кажуть, що це вже не те, що колись. Наприклад, колись там суворо додержували прадідівських звичаїв... Сам він, бувало, їздив двічі на рік до праведника. А тепер... Тепер уже не те...

— А що ви хотіли? Щоб збрив бороду й пейси і прилюдно їв свинину?

— Ви говорите «кажуть», то я подумав бозна-що! Головне ж — це те, щоб людина була людиною. Тобто мене цікавить, чи він, отой реб Шая Фінкельштейн, порядна, чесна людина? Ось що мене цікавить.

— Що значить — порядна людина? Людина як усі люди. Навіщо неславу пускати? Досить порядна людина. У нас, правда, подейкують, що він трохи... Але то брехня!

— Що брехня?

— Все, що кажуть про нього,— брехня. Коломия таке місто, де люблять оббріхувати одне одного, а я не хочу повторювати, бо це зветься плітки.

— Якщо ви знаєте, що це брехня, то це вже не плітки.

— Кажуть, що він... трохи... крутій.

— Крутій? Кожен купець — крутій. А ви хіба не крутій?

— Різні бувають крутії. На нього, розумієте, кажуть... але то брехня.

— Що ж, власне, кажуть на нього?

— Я ж вам кажу, що це брехня!

— То я хочу знати брехню, яку про нього вигадують.

— Кажуть, що він уже тричі банкрутував. Але то брехня! Я знаю тільки про один раз.

— Оце все? Де ви бачили купця, який не банкрутував би? Купець торгує доти, аж поки проторгується. Коли купець вмирає, не збанкрутувавши,— це ознака, що він помер передчасно. Що? Хіба не так?

— Різні бувають банкрутства. Про нього кажуть, що він погано збанкрутував. Гроші поклав собі в кишеню, а людям дав дулю. Розумієте?

— Не дурний, видно. Ну, а крім цього, нічого більше?

— Чого вам ще треба? Щоб він людей різав? Докотився до злочину? Щоправда, у нас розказують про одну якусь дуже негарну справу... але то брехня!

— А саме?

— Справа з одним паном... Дурниці!

— Що справа з паном?

— Якийсь там пан... Векселі... Мало що Коломия може вигадати? То брехня! Я знаю, що то брехня!

— Коли ви знаєте, що це брехня, то воно ж йому не зашкодить.

— Він, кажуть, мав діло з паном, дуже багатим паном, був у пана в пошані, у великій пошані. А коли той пан помер, він подав на нього кілька векселів. У місті зчинився галас: звідки взялись у Фінкельштейна векселі, коли пан зроду не підписував ніяких паперів?.. Коломия, треба вам знати, це — місто, що стежить...

— Ну?

— Ну-ну! Він мав рахубу...

— Оце все? Кожна людина має неприємності. Ви бачили коли-небудь людину без неприємностей?

— Але ж цей, кажуть, мав три мороки.

— Три мороки? А саме? Які ще мороки він мав?

— З млином, кажуть, морочився... Але то вже напевне брехня!

— Млин, певно, згорів, а на Фінкельштейна сказали, що млин був старий, добре застрахований і він сам пустив червоного півня, щоб мати змогу потім збудувати новий?

— Звідки ви знаєте, що так було діло?

— Не знаю, але я собі уявляю, що так могло бути.

— Саме так, значить, подейкують у нас в Коломиї, але то брехня. Можу вам заприсягтися, що то брехня!

— Мене це не хвилює, якщо воно й правда. Яку ще, кажете, мороку він мав?

— Я кажу? Місто каже. Але це вже просто причіпка, наклеп, справжній наклеп.

— Наклеп? Фальшиві гроші?

— Ще гірше.

— Що вже може бути гірше?

— Соромно розповідати, що Коломия вигадує! Нечесні люди... Обмовники... А може, це було навмисне підстроєно, щоб можна було вимантачувати гроші? Хіба не знаєте: маленьке містечко, багатій має ворогів...

— У нього, певно, було щось із служницею?..

— Звідки ви знаєте? Вам уже розповідали?

— Мені не розповідали, але я вже здогадуюсь. Йому цей наклеп, певно, коштував чималу копійчину?

— Дай боже нам обом щотижня заробляти,— я вам не ворог,— те, що йому коштувало, хоч він у цьому зовсім не винний. Маленьке містечко... багатій... Йому добре ведеться... Люди заздрять... Просто заздрять йому!..

— Можлива річ. А діти в нього порядні, хороші? Три дочки, кажете, є в нього?

— Три. Дві заміжні, а одна дівчина. Порядні діти, дуже порядні діти... На старшу, правда, кажуть, що... але то брехня!

— А саме, що кажуть на неї?

— Я ж вам кажу, що то брехня.

— Знаю, що то брехня, але я хочу знати брехню.

— Коли схочете вислухати усі побрехеньки, які поширюють у нашій Коломиї, вам не вистачить трьох днів і трьох ночей... Про старшу кажуть, що вона зовсім не носить парика. Я можу бути свідком, що це брехня, бо вона зовсім не така освічена, щоб усім показувати своє волосся. А на другу дочку з доброго дива вигадали, що дівчиною бувши... Та мало що Коломия може вигадати! То брехня!

— Цікаво послухати, що можуть у вас в Коломиї вигадати.

— Я ж вам кажу, що Коломия — це місто самих брехунів, обмовників і плетунів. Хіба не знаєте? У маленькому містечку, коли дівчина вночі прогулюється по місту удвох з молодим чоловіком, то здіймається галас: чого це дівчина ходить по Коломиї вночі удвох з провізором?

— Оце все?

— А ви ще чого хотіли? Щоб вона з ним утекла в судний день до Чернівців, так само, як, кажуть, утнула молодша?

— А що утнула молодша?

— Не варто, слово честі, навіть переказувати всі дурниці, що їх вигадують у нас в Коломиї. Я терпіти не можу повторювати побрехеньки!..

— Ви вже переказали стільки побрехеньок, розкажіть уже й цю.

— Я розказую не *мої* побрехеньки, пане добродію. Я розказую чужі!.. І взагалі не розумію, чого ви допитуєтесь так у мене про кожного окремо, неначе прокурор. Ви, здається мені, з тих, що одно люблять випитувати, нишпорити, витягати з іншого всі жили, а самі боїтесь слово сказати... Пробачте, що я вам кажу щиру правду. Ви, на мою думку, з російських євреїв, а вони мають погану звичку: люблять залазити іншому з чобітьми в серце... Російські євреї, видно, неабиякі обмовники... Зрештою, ось уже скоро Коломия... Час пакуватися... До-зво-ольте, будь ласка!

1906

МУЛЬТИК З ПЕРЦЕМ

Окуляри.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

ІРОНІЗМИ

● *Як не хвалив кулик своє болото, а його все-таки осушили.*

● *Пообіцяв — гору зрушити — і як крізь землю провалився.*

Жанна КУЩЕНКО.

● *Народна прикмета: дружина, наче хмара,— чекай бурі: світиться сонечком — готуй гроші.*

Михайло БОГУСЛАВСЬКИЙ.

● *— Найталановитіші експромти готуються заздалегідь.*

Григорій ГАРЧЕНКО.

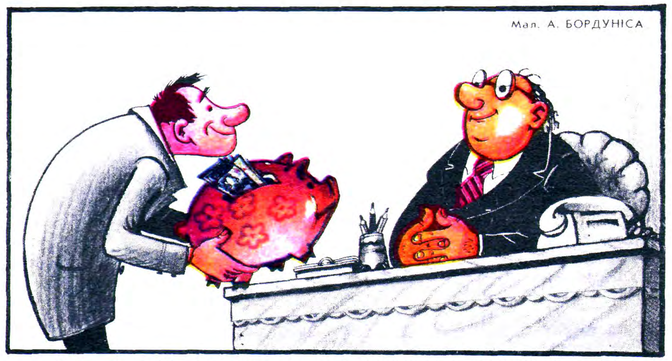

Мал. А. БОРДУНІСА

— Дозвольте, Петре Петровичу, підсунути вам невеличку свинку!

і сміх, і гріх

ЗАХИСТИ, БОЖЕ, НАШУ ПОЛІЦІЮ!..

У місті Атланта (штат Джорджія, США) проходив конгрес, на який з'їхалися начальники поліції всіх міст США. Кожен із учасників того конгресу знайшов у своєму готельному номері віддруковане попередження про зростання злочинності в цьому місті. «Тримайтеся увечері на добре освітлених широких вулицях, уникайте провулків. І не показуйте нікому своїх грошей, якщо ви маєте при собі значну суму» — такі були деякі з рекомендацій учасникам конгресу. Поліцей-президіум Атланти заявив: «До нас приїхало 6000 поліцейських чиновників, і ми не хочемо, щоб із ними сталися тут неприємності».

Одне слово, захисти, боже, поліцію, бо від грабіжників нікому в Америці спасу нема.

●

ЦІНА ЛЮДИНИ

Виявляється, є на світі білому такі мірки, якими можна точно визначити вартість тієї чи іншої людини, її ціну. І то не в переносному, а в прямому розумінні, в грошовому виразі. От, наприклад, у султанаті Оман, що на Аравійському півострові, чоловік, який дотримується мусульманської віри, коштує вдвічі більше за жінку тієї ж віри. Що ж стосується людей, які не належать до послідовників пророка Магомета, то вони у шість разів дешевші за чоловіка — прихильника ісламу.

Ця «розцінка» зафіксована у наказі міністра внутрішніх справ султанату Оман про правила виплати компенсації людям, яких переїхав автомобіль.

Рассел БЕЙКЕР

Честолюбні мільйонери, або Скільки коштує сенатор?

Багато хто з колег-мільйонерів присилає мені уїдливі листи явно образливого змісту. «Ну, що ти за мільйонер, приятелю! — мовиться в одному із типових таких послань. — Поки усі ми щедро тратимо капітали, щоб добитися обрання в сенат чи на пост губернатора, чим займаєшся ти? Напевне ж гайнуєш час, сидячи в Нью-Йорку, та витаєш у хмарах, перераховуючи накопичені гроші».

Хоча подібні кпини і не заслуговують на відповідь, я все-таки відповім. Так, я сиджу в Нью-Йорку і... перечитую біографії уславлених мільйонерів на зразок Моргана, Рокфеллера і Вандербільта.

Вони мої кумири. У їхні часи мільйонери були справжніми. Вони не гасали по країні, виступаючи на передвиборних мітингах без піджаків і при підтяжках, не викидали грошей на вітер. І не знімалися в ідіотських рекламних стрічках, розсипаючи з екрана нездійсненні обіцянки. Їм до цього просто й діла не було: пустого звуку не перетвориш же на мільйони.

При подібних порівняннях наші сучасники явно програють, і я відчуваю пекучий сором за їх дріб'язкові амбіції. Пролізти в сенатори чи губернатори — ото межа їхніх мрій. Звичайно ж, я аніостілечки не вірю їхнім запевненням про готовність із величезною охотою присвятити всі свої уміння піклуванню про благо народу.

Адже головне їх уміння — робити гроші. Ну, а якщо уже гвалт приспічить служити народові, то єдино розумна путь — поділитися своїми мільйонами із закладами на зразок бібліотек. Від них є реальна користь: понишпоривши по книжкових полицях, звичайний смертний може дізнатися, як стати мільйонером, і тоді він уже не буде більше мати потреби в піклуванні про його благо тих, хто окопався в сенаті чи губернаторському особняку.

По-моєму, якби хтось надумався був запропонувати Д. П. Морганові запіклуватися ближніми, він спитав би: «А як саме: витиснути із них усі соки разом чи поступово?»

Справжні мільйонери вважають за краще не ставати сенаторами, а купувати їх. І як на мене, то значно природніше, щоб у Капітолії люди дивилися собі вниз із галереї для відвідувачів і питали, прицінюючись: «Скільки коштує один сенатор?» Особисто я відповідав би: «Якщо ви іще питаєте, то, значить, це вам не по кишені».

По-вашому, це звучить цинічно? Може й так, але справжньому мільйонерові не личить відчувати бодай мізерну ніяковість, коли мова заходить про його кровні інтереси. А, до речі, оті, що прагнуть пролізти в уряд, удають із себе надто якихось парфюмерних.

Ну, чого, питається, вони весь час добиваються сенаторського чи губернаторського містечка? Якщо їх так уже розпирає охота слугувати народові, то чому б не зайняти поста шерифа чи олдермена (перший — член міського управління; другий — член ради графства. — Ред.)?

Будь-який благородний мільйонер, якщо тільки такі трапляються, відчувши бажання бути корисним народові, міг би зробити дуже багато, якби доклав своїх грошей на те, щоб стати олдерменом чи шерифом. Одначе вони роблять інакше, еге ж? Чи не тому, що їх потяг до гучних титулів значно сильніший за прагнення поліпшити, скажімо, міську каналізацію?

По результатах проміжних виборів я помітив, що честолюбним мільйонерам — претендентам на високі державні посади не завжди щастить. Як то мовиться, «не можна весь час купувати все і вся». Не повідомляється, в яку копієчку влетіли невдахам їхні спроби. Та не буде нічого дивного, якщо виявиться, що середні витрати перевищують 50 мільйонів доларів. Д. П. Морган вважав би такі трати нерентабельними. Я з ним згоден. Тому-то й не виставляю своєї кандидатури. Буде потреба — куплю якогось політика з тих, хто зговірливіший і не надто дорогий.

Нью-Йорк.
Переклад з англійської.

Мал. В. САВІЛОВА

— Клади зверху, підвезу!

І сміх, і гріх

НА ВИСОКОМУ ПРОФЕСІЙНОМУ РІВНІ

Всі італійські маги й ілюзіоністи зібралися в Неаполі, щоб обрати голову свого «цеху». Ним було обрано 48-річного Рональдо Россі, найбільш відомого і поважаного з ілюзіоністів і фокусників Італії.

Щоб ніхто не шахраював (а такі випадки уже траплялися), голосування проходило під суворим наглядом досвідчених майстрів по спритності рук. Наслідки виборів підтвердили високу майстерність італійських фокусників і їх вірність своїй справі: участь у голосуванні брали 601 чоловік, а бюлетенів в урні виявилося 733.

— Хорольське міжрайонне управління осушувальних систем? Та воно нічим особливим не вирізняється від інших,— сказали в Міністерстві меліорації і водного господарства УРСР.

І додали:

— Займається, в основному, осушуванням.

Одразу ж і подумалося: якщо управління займається осушуванням В ОСНОВНОМУ, то, певне, займається ще чимось. Чим саме? Чи не оте саме ЩОСЬ мали на увазі мешканці села Біляки Семенівського району на Полтавщині, пишучи скаргу до «Перця»?

«Взятися за перо нас змусила біда»,— так починають свого листа біляківці. — Наше село розкинулося на березі річки Хорол. Точніше — колишньої річки, бо понад десять років тому її заплаву осушили. З'явився магістральний канал із шлюзами для підтримання рівня води. Залишилось подекуди і старе річище, в якому також тримається вода. При закритому шлюзі. А там, де вода, там і риба. Навесні велика кількість риби заходить у Хорол на нерест... Після того, як закінчиться паводок, шлюзи закриваються. Це дає можливість поливати осушені землі, напувати громадську худобу. Що ж до риби, яка віднерестилась, то їй добре й поготів, бо має хороший вигул, файно росте, адже у старому річищі багато оситнягу, очерету, різних заростей...»

Здавалося б, ідилія. То в чому ж, питається, біда?

Виявляється, ось уже три роки підряд вода і в магістральному каналі, і в старому річищі скидається раптово, внаслідок чого риба... опиняється на суші. Ну, а яке життя рибі без води — відомо навіть дошкільнятам.

Чиниться це неподобство з відома керівництва згаданого вище Хорольського міжрайонного управління осушувальних систем — його начальника Шепеля Миколи Васильовича та головного інженера Білохвоста Святослава Ілліча. І ні т. Шепель, ні т. Білохвіст не лише не вбачають у своєму діянні нічого, вартого осуду, але й вважають саму розмову на тему масової загибелі риби в Хоролі пустою балаканиною.

— Яка риба? Не знаємо і знати не хочемо! Ми — меліоратори! В наші обов'язки не входить розведення чи збереження риби! — обурювався М. В. Шепель.

— Ми не бачили ніякої риби! Може, й було якихось два-три карасики-недоростки. Є про що говорити! — підтримав його С. І. Білохвіст.

Довелося нагадати їм один документ.

«Прокурору Семенівського району.

Сулинська державна інспекція по охороні й відтворенню рибних запасів і регулюванню рибальства повідомляє таке:

15 липня 1983 року головний інженер Хорольського управління осушувальних систем тов. Білохвіст наказав машиністові насосної станції відкрити шлюз. В результаті вода різко впала, а риба в кількості 60 тис. штук на суму 165 тисяч карбованців залишилась на мілині й загинула. Даючи таку вказівку, т. Білохвіст грубо порушив ст. 5 п. «в» «Правил рибальства у внутрішніх водоймах Української РСР»... При цьому він не погодив з органами рибоохорони цього заходу, хоч повинен був це зробити.

Таке злочинно-халатне ставлення т. Білохвоста до збереження рибних запасів залишається безкарним не перший раз. У 1982 році за аналогічним наказом т. Білохвоста було відкрито шлюзи на каналах р. Хорол, внаслідок чого загинуло понад 25 тонн риби.

Повідомляючи про вищевикладене, просимо порушити по відношенню до головного інженера управління т. Білохвоста кримінальну справу.

Додаток на 11 аркушах.

Старший інспектор Мовчан І. Д.».

— Ну, знаєте, це вже занадто! Хто і коли тут бачив стільки риби?! Та я буду скаржитися. На будь-якому рівні! Це неподобство!..

Цитування монологу Миколи Васильовича Шепеля на цьому доведеться обірвати. З метою економії паперу. Зауважимо, що це була реакція лише на сам документ — без додатку на 11 аркушах...

Важко уявити, щоб на решті меліоративних систем (їх же, крім Хорольської, в республіці рівно сто) так само безпардонно гробили рибу в малих, але таких дорогих нашому серцю річках. Виходить, шановні товариші з міністерства, що ДЕЧИМ Хорольське міжрайонне управління осушувальних систем усе-таки вирізняється. А саме — нехлюйським ставленням його керівників до природи, розквіту якої вони повинні сприяти.

В. КИРИЛЕНКО,
спец. кор. Перця.

БАЙКИ У ДВА РЯДКИ

ВІДДАНІСТЬ

До Пальця Скабочка прийшла на рандеву:
— У тебе, любий, я й під нігтем проживу!..

ПОВЧАННЯ

Квач Пензлика любив повчати:
— Повчився б, синку, у Квача ти!..

ГЕНЕАЛОГІЯ

Про себе Миша скрізь твердила:
— Сама гора мене родила!

ОПТИМІЗМ

Спіймавшись в Пастку, Мишка пропищала:
— Отут я вже нанюхаюся сала!..

ТУРБОТЛИВІСТЬ

Павук за Мухою впада, мов за дитиною —
Вкриває ніжною, м'якою павутиною...

ПРИ МІСЦІ

Ішак, спинившись під Парнасом,
Гукнув: «Осли, я став Пегасом!».

Гриць ГАЙОВИЙ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Алло, швидка! У нас тут одного від сильного струсу кладкою завалило.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

КАЗКА

Було це давно. Ще тоді, коли звірі тільки-тільки почали набувати досвіду. Зловив якось кіт мишу. Тільки сів поснідати, а миша його й питає:

— А ти вже, вусатий, умивався?

— Ні,— відповів Кіт.

— От бач, який ти неохайний. Ніхто у світі не сідає їсти, поки не умиється. Хіба що одна свиня, яка ніколи не вмивається. А ти ж благородний кіт. Як тобі не соромно?

Кіт засоромився і вирішив спочатку умитися, а потім уже з'їсти мишу. Тільки розтулив пазурі, а мишка шмиг у нірку, хвостиком махнула і втекла.

Зрозумів кіт, що миша його обдурила. Від обурення закричав він на весь ліс:

— Слухайте всі — птахи та звірі! Я, благородний смугастий кіт, даю присягу: скільки житиму, спочатку буду їсти, а потім уже, щоб не бути свинею, умиватимусь!

— Ми теж, ми теж! — загомоніли усі його родичі.

Отож з того часу всі коти на всьому білому світі умиваються після їди.

Микола КОЛЕСНИКОВ.

ХИТРИЙ ВЛАСИК

Учителька написала на дошці задачу з арифметики і звертається до класу:

— Хто хоче розв'язати її?

Всі учні, окрім Власика Михайлюка, дружно підняли руки.

Учителька глянула на клас і каже:

— Зробить це Михайлюк.

Власик вийшов до дошки і відразу ж написав рішення.

— Все правильно, Власику. Ставлю тобі п'ятірку. Молодець,— похвалила його вчителька. — Тільки не зрозуміло мені, чого ти боявся йти до дошки?

— Я не боявся,— відповідає Власик. — А навпаки, дуже хотів, щоб викликали мене.

— То чого ж не піднімав руки?

— А це тому,— посміхається Власик,— що ви мене завжди запитуєте тоді, коли я руки не піднімаю.

РИБАЛКА

Котик берегом ішов,
Котик вудлище знайшов.
На пеньок зіп'явся швидко
І почав ловити рибку.
Тепла хвиля в берег б'є,
Тільки рибка не клює.
Котик позіхає:
— Рибки тут немає!

Петро КОРОЛЬ.

ТІЛЬКИ РАЗОМ

Прийшов Юрко зі школи. Мати й каже йому:

— Ну, давай, синку, щоденник. Подивимось, що там у тебе.

— Я не можу сьогодні його дати,— насупився Юрко.

— Чому?

— Бо аптека була закрита.

— А при чому тут аптека?

— Як це при чому? Сказала Галя, що сьогодні мій щоденник можна давати батькам лише разом з валер'янкою.

Микола ГЕРАСИМЕНКО.

Чарівна палиця (пригода друга)

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

РИБНЕ МІСЦЕ

Вирішили медики лікарняно-трудового профілакторію перевірити, чи є серед злісних алкоголіків бодай один з нормальним інтелектом. Заповнили плавальний басейн водою, розсадили по краях водоймища своїх підопічних, вручили кожному вудочку — щоб рибу ловили... Почалась перевірка. Підходять до одного, питають:

— Ловиться риба?

— Ловиться!

До другого:

— Ловиться риба?

— Ловиться!

Лишився останній...

— Ловиться риба?

— Ні, не ловиться.

Виписали цього клієнта. Збирається він додому, а сусід по ліжку й запитує його:

— Чого ти збрехав, що не ловиться риба?

— А що я дурний — виказувати рибне місце?!

Повідомив С. СВІТЛЕНКО.

с. Шевченкове
Кілійського району
Одеської області.

ПОЯРМАРКУВАВ

Продав чоловік на ярмарку корову і повернувся додому дуже пізно п'яний. Жінка й питає:

— Корову продав?

— Продав.

— А де ж гроші?

— Спати, стара, спати...

Повідомив Ю. ОГОРОДНИК.

м. Кривий Ріг
Дніпропетровської області.

ПРИЗВИЧАЇВСЯ

Приїхав спортсмен-парашутист у відпустку на село. Зійшлись родичі, сусіди. Мати клопочеться біля столу. Випили по чарці, по другій.

— То часто, Ванько, стрибаєш з парашутом?

— Авжеж!

— Ваню, це ж, мабуть, страшно?

Випив Іван третю чарку і відказує:

— То все єрунда. Спочатку було страшно, потім призвичаївся, а зараз уже так навчився, що і без парашута стрибаю.

Повідомив М. НОВОСАД.

с. Синицино
Кіровського району
Кримської області.

ЧИ БОЇТЬСЯ ТАТО

— Тату, чи боїшся ти лева?

— Скажеш таке.

— А тигра?

— Звісно, що ні.

— А тигра і лева одночасно?

— Виключено.

Син після хвилинного роздуму каже:

— То ти тільки мами боїшся.

Повідомив М. ГЕРУН.

с. Давидів
Пустомитівського району
Львівської області.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

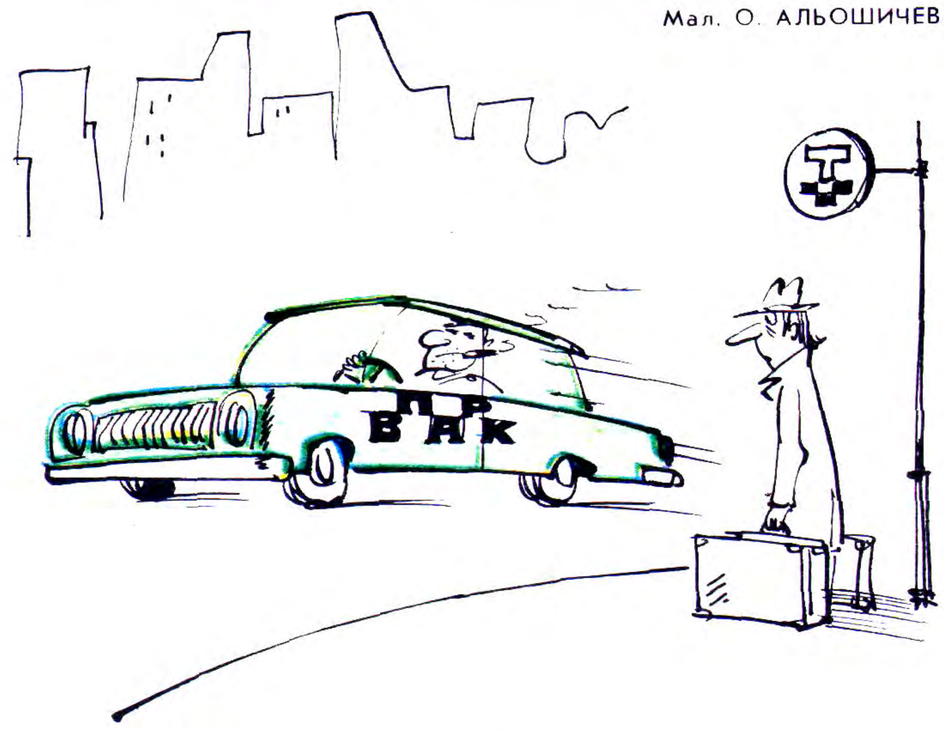

Без слів.

Мал. В. САВІЛОВА

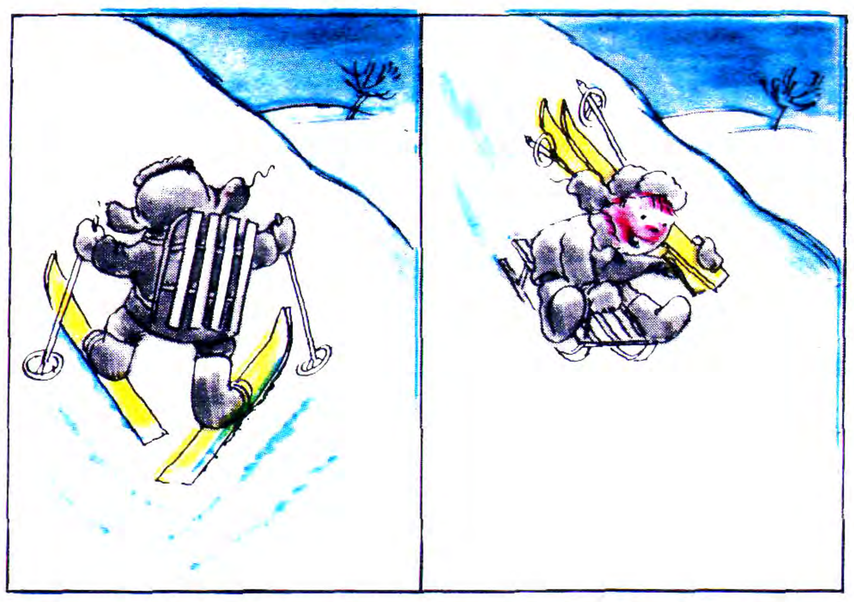

Без слів.

Мал. В. ЧМИРЬОВА

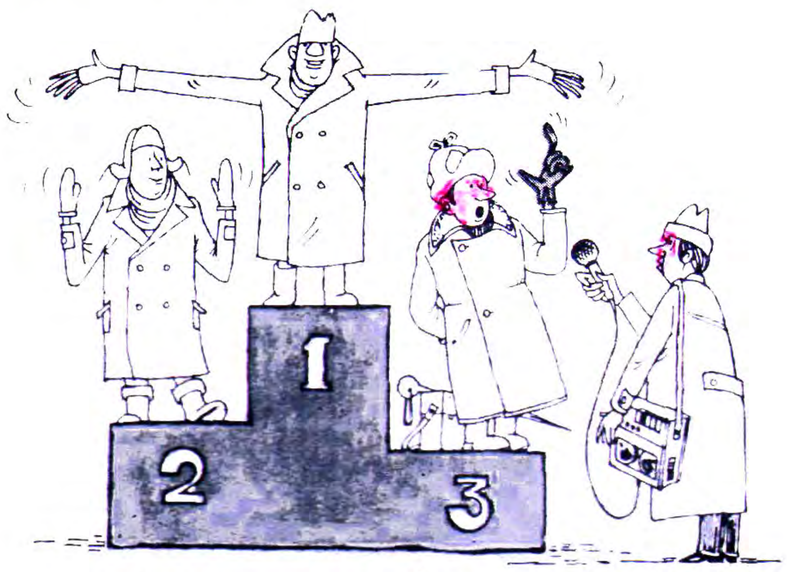

— А я з дитинства брехати не навчений.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Без слів.

Мал. Т. ЮНАКА

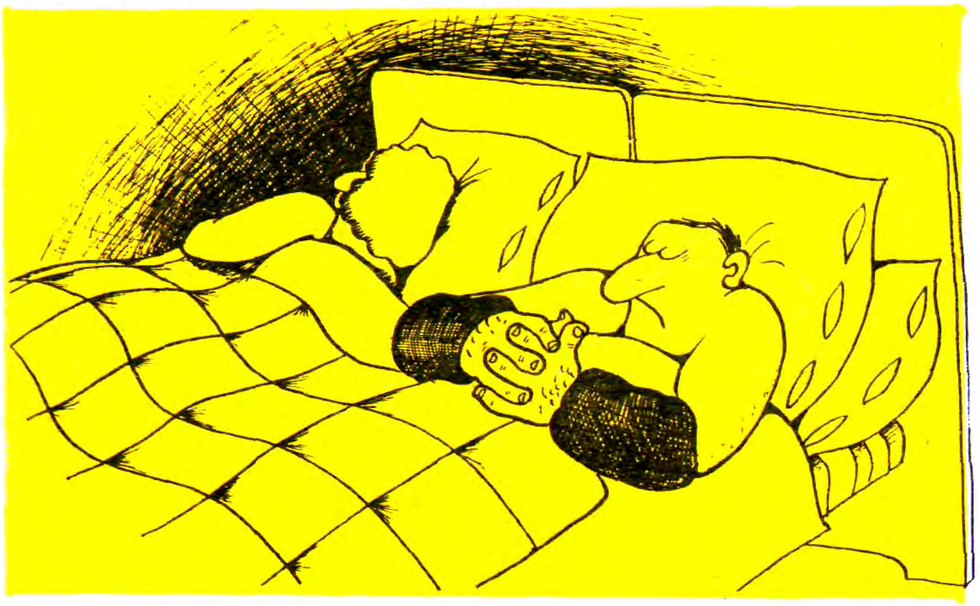

Без слів.

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

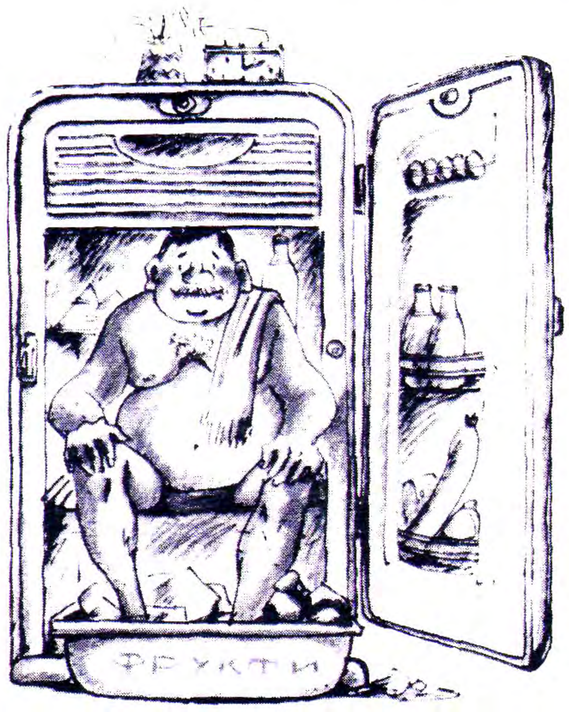

Морж тренується.

Коментарі поетичні на теми прозаїчні

А «СВАЙБА» ЙДЕ...

Подивись на це фото, Перче. Правда ж, у нашому селі відчайдушні, рішучі люди? Якби з такою рішучістю керівники району дали вказівку будувати новий міст, а керівники села з не меншою рішучістю заходилися його споруджувати!

З листа мешканців села Городець Володимирецького району Ровенської області.

Мужньо, без оглядки
На містки і кладки —
Дике страховисько —
«Свайба» йшла...

Горе ж переправи
Не добавлять слави
Ні «батькам» району,
Ні села.

В. КИРИЛКО.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

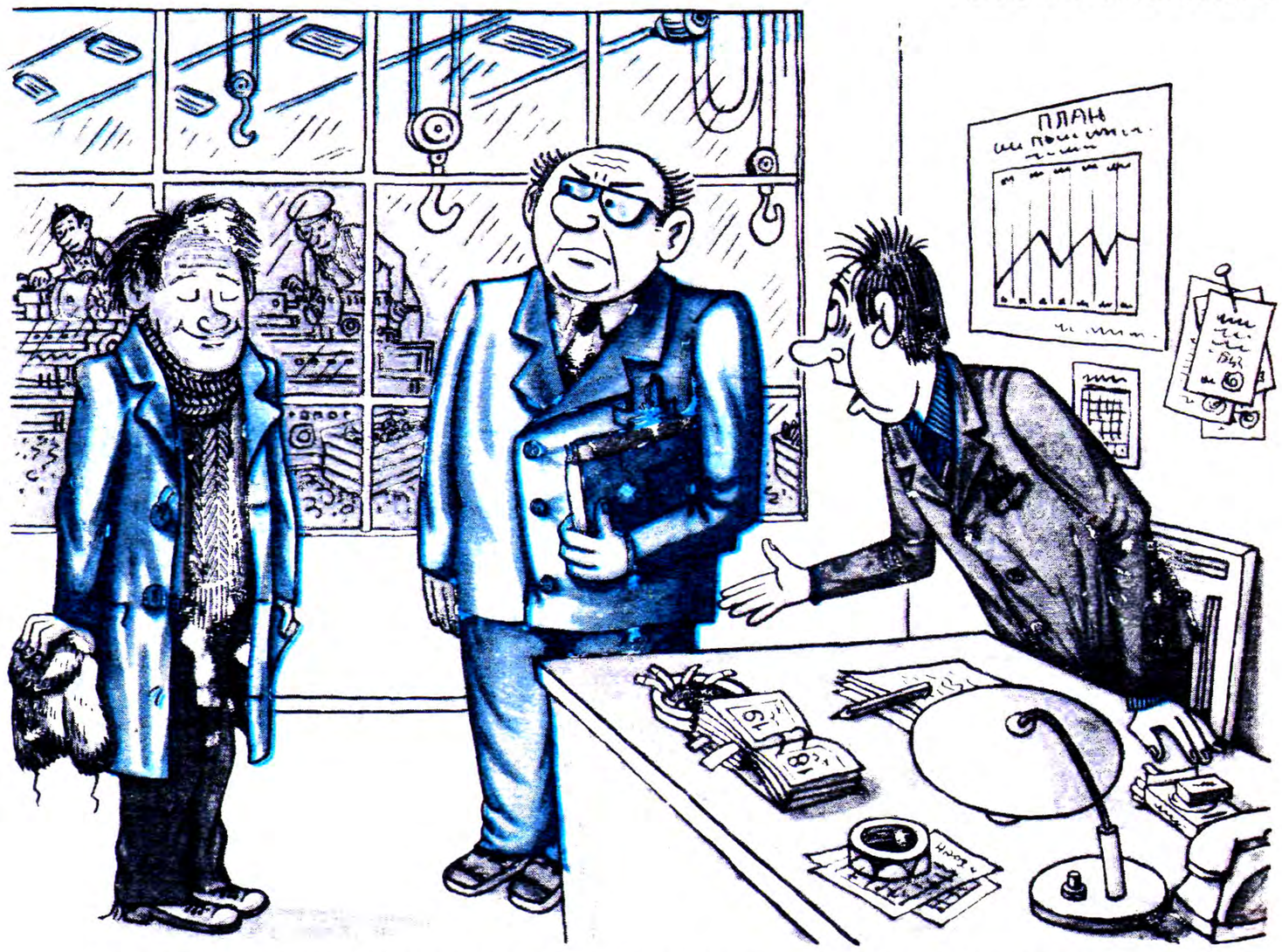

— Я вже цілу годину намагаюсь з'ясувати, чому він запізнився на цілих п'ятнадцять хвилин на роботу, і нічого зрозуміти не можу.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

◆ Вантажники Сокальського заводу хімволокна (Львівщина) написали редакції листа про те, що на території їхнього заводу уздовж залізничної лінії просто не землю звалено цілі кучугури целюлози. А побіля депо, у яму вивантажено близько десяти вагонів солі. Листа цього було опубліковано у «Перці» № 19 за 1983 рік.

Голова Сокальського районного комітету народного контролю О. К. Бобрович повідомив редакції, що факти безгосподарного зберігання целюлози та солі на згаданому заводі відповідають дійсності. Районний комітет народного контролю зобов'язав дирекцію заводу негайно покінчити з цією безгосподарністю. Нині вся сировина зберігається в складських приміщеннях.

◆ У № 20 журналу за 1983 рік було надруковано лист інваліда I групи А. Владики (з міста Снятина), в якому він скаржився на те, що вже два роки минуло з того часу, як він замовив у Івано-Франківській протезній майстерні ортопедичний апарат, та замовлення досі не виконано і навіть на листи йому не відповідають.

Після виступу Перця начальник Укрпротезпрому П. В. Хоменко повідомив, що листа цього було обговорено в колективах Львівського об'єднання по виготовленню засобів пересування та протезування і Івано-Франківській протезній дільниці. За тяганину та порушення «Інструкції про порядок забезпечення громадян протезно-ортопедичними виробами» начальнику виробничого відділу Львівського об'єднання Войтович О. І., лікарю і техніку Івано-Франківської дільниці Жидецькій В. В. та Постоловському В. Д. оголошено догани, а начальникові дільниці Барсукову М. Н. — сувору догану. Ортопедичний апарат виготовлено, і замовник, нарешті, його одержав.

◆ У колгоспі «Маяк» (Черкаська обл.) сад заріс бур'яном, дерева давно не обкопувалися, але це ні головного агронома Поліщука М., ні правління колгоспу аніскілечки не турбує. Лист про це надійшов до Перця.

Начальник Черкаського районного управління сільського господарства Ю. Л. Танцюра повідомив редакції, що факти безгосподарного ставлення до саду при перевірці підтвердились. Матеріали перевірки було розглянуто на техраді районного управління. Головному агроному колгоспу Поліщуку оголошено сувору догану.

◆ Про те, що у селі Каленське (Житомирщина) вже тривалий час електроенергія низької напруги, а скарги на це до керівників району електричних мереж ніяких наслідків не дають, йшлося у листі мешканців цього села до Перця.

Як повідомив голова виконкому Коростенської районної ради М. С. Борейко, становище таке справді було через несправність трансформатора. Тепер у цьому селі встановлено новий трансформатор, і ніяких нарікань жителів на електропостачання немає.

◆ Місток через річку Березянку у селі Самгородок (Київщина) давно потребував ремонту і зрештою поламався. Припинився, істотно, і рух автобуса до цього села. Жителям села набридло слухати обіцянки-цяцянки місцевих керівників, і вони поскаржилися редакції.

Після втручання в цю справу Перця заступник голови Сквирського райвиконкому П. О. Степчук повідомив, що у селі збудовано новий місток, і автобусне сполучення відновлено.

Мал. А. АЛЬОШИЧЕВА

Без слів.

БЛАГОДІЙНИК

Вникаючи у прохачів турботи,
Творив заступник шефа чудеса —
Усіх підтримував: «Якщо шеф — за,
То обіцяю, що і я не проти!»

ДАРЕМНО СТАРАВСЯ

Уперше не спізнився
На службу працівник,
Та дуже засмутився —
Не бачив керівник...

Анатолій ГАРМАЛЮК.

СВОГО ДОБИВСЯ

— Розіб'юсь — куплю машину! —
Потішав Іван дружину.
І таки свого добився:
«Жигулі» купив... Розбився...

Михайло ХИЖКО.

Страшне перо не в гусака...

ОГОЛОШЕННЯ

«У вівторок прибуде до нас стоматологічна поліклініка — на колесах. А тому доярки, свинарки, телятниці і прочі механізатори, робітники кормоцеху. А також будуть лікуватися всі хворі».

«З 1 січня 1984 року розпочнеться поголовна диспансеризація всього населення...»

(Із виступів на зборах).

Надіслав В. ТІЛЬНОВ.

«Поглибити знання з читання читанням оповідання».

(З плану роботи вчителя).

Надіслав К. БЕЗКРОВНИЙ.

с. Рубіжне Вовчанського району Харківської області.

З ЧЕСЬКОГО НАРОДНОГО ГУМОРУ

Старенька бабуся здивовано питає в пасажирів електрички:

— Це, мабуть, кінцева зупинка, що так усі метнулися до виходу?

— Та ні, увійшов ревізор...

* * *

Учитель каже учневі:

— Придумай слово, в якому багато разів повторюється голосна «О».

— Го-о-ол! — миттю відповів школяр.

* * *

— Найкращий спосіб лікування вашої хвороби: не пити, не курити, не...

— А не знаєте якогось гіршого способу, пане лікарю?

* * *

Під час весняної повені оптиміст сидить на даху свого будиночка й спокійно дивиться на розбурхану стихію. Незабаром до нього човном підпливає сусід і мовить:

— Гай-гай, усю чисто домашню птицю у вас забрала вода.

— Пусте, адже гуси й качки вміють плавати.

— І яблуні геть понівечено.

— Не велика втрата, торік вони дуже погано вродили.

— І вода он уже сягає вікон будинку.

— Чудово, їх давно слід би помити.

* * *

Мишко, який допіру одержав хльосту від батька, хлипаючи, спитав у мами:

— А дідусь також лупцював тата, як оце він мене?

— Авжеж, синку.

— А дідусеві давав прочуханки його батько?

— Так, синку.

— А дідусевому батькові — його тато?

— Також. Чого це ти допитуєшся?

— Цікаво, кому першому спало оте на думку.

* * *

— Як їздить твоя дружина?

— Як блискавка!

— Серйозно?!

— Цілком. Її притягує кожнісіньке дерево.

З чеської переклав Анатолій ГУЦЬ.

У мене сьогодні гостює чеський сатиричний журнал «Дикобраз».

Мал. Артенека

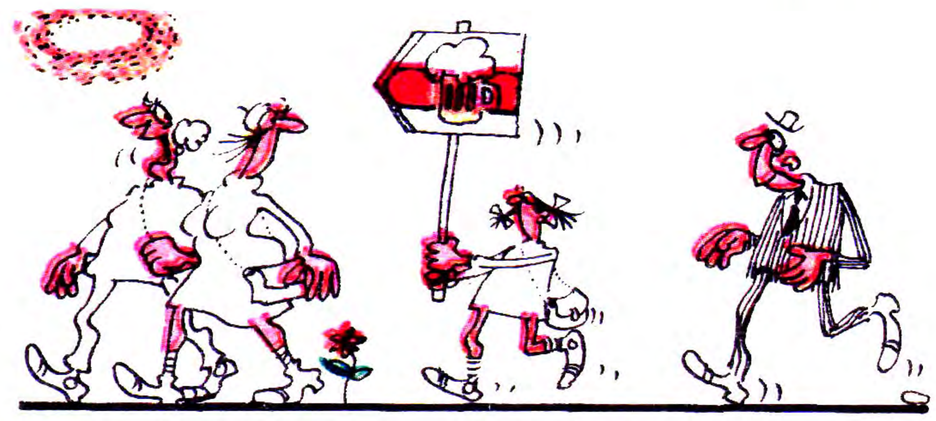

— Це єдиний спосіб витягти нашого дідуся на лоно природи.

Мал. Вацлава Лінека

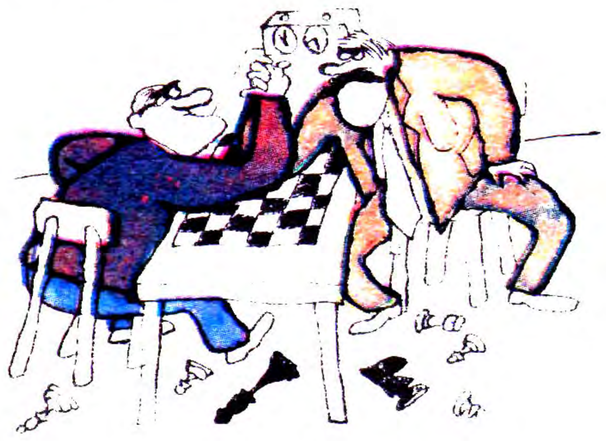

Без слів.

Мал. Ярослава Попа

— Слава богу, ще й батька несе.

Мал. Мікла

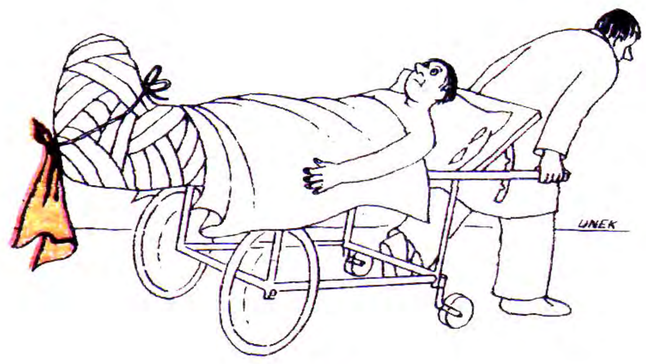

Без слів.

Мал. Бапе

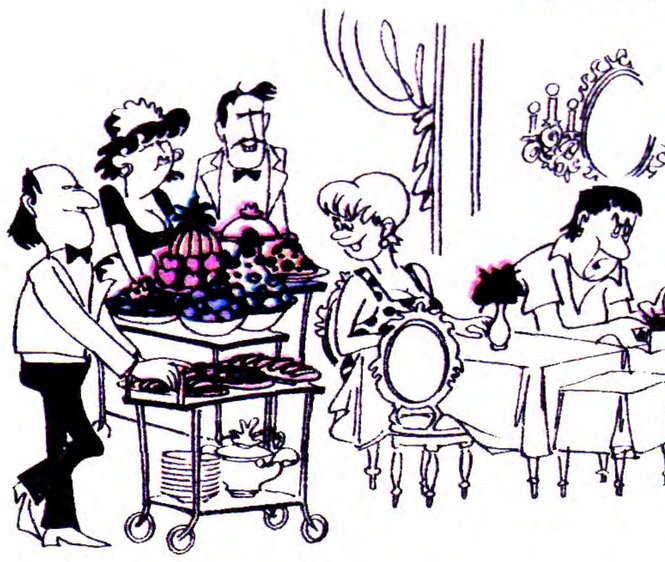

— Маріє, скажи їм, що ми дотримуємося суворої дієти.

Мал. Юрія Петрака

Без слів.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: В. БОЙКО, А. ВАСИЛЕНКО, С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 441-89-12, 441-89-15, 441-89-17.
Адрес редакции: 252047, Киев-47, ул. Петра Нестерова, 4.

Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перец» № 4 (1166)
(на украинском языке)
Издательство «Радянська Україна».

Видається з січня 1927 року.
Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 17.01.84. Підписано до друку 02.02.84. БФ 06425. Формат видання 70×108/8. Офсетний друк. Умовн.-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,1. Тираж 2.316.000. Зам. 0285.

© Журнал «Перець» 1984 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.
Ордена Ленина комбинат печати издательства «Радянська Україна», 252047, Киев-47, Брест-Литовский проспект, 94.

perec-ua.
perec-ua.
Відсканував Олександр Яновський,
опрацював Олег Леськів для спільноти:
http://perec-ua. livejornal.com
perec-ua.
perec-ua.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ОБІЦЯНКИ-ЦЯЦЯНКИ, або хвалена американська демократія в дії

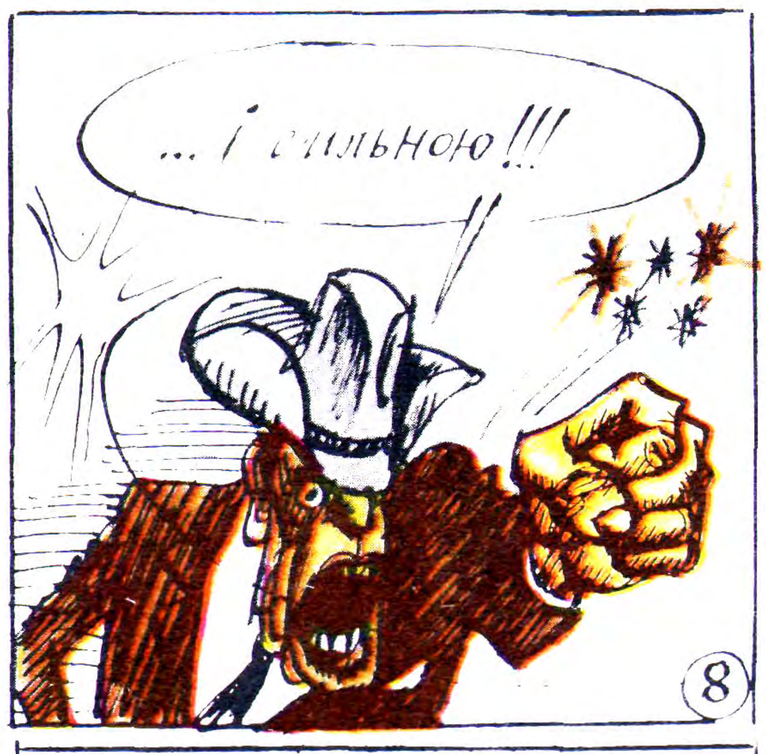

Ціна номера 30 коп.
Індекс 74393